

Arrest

**nr. 38 366 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit, dient op 5 december 2008 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2009 dient verzoekster een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische moeder.

Op 29 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 03.06.2009 door Y, N. (...), geboren te K., op 00.00.1964, van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

De gezinsinkomsten zijn ruim onvoldoende om er een persoon ten laste bij te nemen.

Ahoewel de aanvrager het bewijs heeft geleverd dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst volstaat het bedrag van de inkomsten van de laatstgenoemde persoon, zoals blijkt uit de aangebrachte documenten, niet om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België, die een levensstandaard garandeert die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid, rekening houdend met het Belgisch Integratie-inkomen, te garanderen.”

Op 10 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/38:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formule Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

De formele motiveringsplicht zoals opgenomen in artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen werd bij deze vermeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet zodat bij schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet een schending voortvloeit van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Na gedetailleerd nazicht van de bestreden beslissing merkt men overduidelijk op dat in het motiverend gedeelte slechts de feitelijke gronden werden uiteengezet op grond waarvan men de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geweigerd.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu “weigering aanvraag om machtiging tot verblijf” d.d. 08.07.2009) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

Met andere woorden volstaat het niet – volgens de bewoordingen van artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen – om alleen de feitelijke gronden van de (weigerings)beslissing op te vermelden. Zo had de Dienst Vreemdelingenzaken in het motiverend gedeelte op z'n minst melding moeten maken van de wettelijke of reglementaire bepaling(en) waarop ze zich baseren om de verblijfsmachtiging te weigeren. De motivering is dan ook onvoldoende om verzoekster in staat te stellen zich hierop op een afdoende wijze te verdedigen als er in de motivering van de bestreden beslissing geen melding werd gemaakt van de betrokkene wettelijke en/of reglementaire bepaling(en) waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om de bestreden beslissing te nemen.

Zo kan verzoeker nergens lezen hoeveel het gezinsinkomsten dient te zijn om aldus iemand ten laste te hebben. De DVZ hanteert weliswaar bedragen, maar deze zijn voor verzoekster nergens te lezen in de bestreden beslissing. Zo mocht verzoekster lezen in de (eerste) beslissing van 15 april 2009 dat de inkomsten van de moeder van betrokkene (i.c. 590€/maand) ruim onvoldoende zijn om ten laste te kunnen worden genomen (stuk 2). Dit betreft foutieve gegevens (door de DVZ in overweging genomen) en verzoekster mag dan ook een nieuwe aanvraag indienen.

Dat verzoekster bij haar nieuwe aanvraag nogmaals de pensioen fiches voorlegt van haar moeder en bewijzen dat deze laatste elke maand 300€ ontvangt van haar zoon (waarbij zij inwoont), is voor de DVZ nog steeds niet voldoende.

De bestreden beslissing d.d. 29.10.2009 laat het echter na te vermelden wat dan het minimum betreft die “een levensstandaard garandeert die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid, rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen”. De term integratie-inkomen wordt gehanteerd door de DVZ zonder deze verder te specificeren of te verwijzen naar de relevante artikelen in de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit alwaar de term en de omschrijving van integratie-inkomen kan worden terug gevonden. Het dient aldus te worden aangemerkt dat de overheid haar plicht om zorgvuldig te motiveren met de voeten heeft getreden.

Bovendien, en niet in het minste, het ten laste zijn van de rechtgevende heeft als ratio legis het niet ten laste te vallen van het sociaal stelsel van de Belgische staat. Welnu verzoekster legt de inkomsten voor van haar moeder, deze betreffen haar pensioen en een maandelijkse bijdrage door haar zoon, die samen een gezin vormen. De samenstelling van het gezin, dewelke ook door de DVZ te raadplegen is, leert dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin A. –Y. (...), respectievelijk de schoonzus en de broer van verzoekster. Het gezin bestaat verder uit vier kinderen (neefjes en nichtjes van verzoekster) en de moeder van verzoekster. Het totale gezinsinkomen bestaat uit de verdiensten van de broer (meer dan 1.700€ per maand), van de schoonzus van verzoekster (750€ per maand) en het pensioen van de moeder (890€ per maand). Ook al zijn de bedragen die de DVZ hanteert niet bekend, het is voor de hand liggend dat verzoekster nooit ten laste zal vallen van de Belgische staat. Waarmee aan de doelstelling van artt. 40 e.v. van de Vreemdelingenwet is voldaan. Bovendien voegt verzoekster een attest van het OCMW dat zij nooit ten laste is geweest van deze diensten en, in het kader van haar recente aanvraag tot regularisatie van haar verblijf, ook al doet dit niet ter zake, brengt verzoekster een belofte van aanwerving aan dewelke getuigt van haar werkbereidheid.

Het mag meer dan duidelijk zijn dat de DVZ over een groot aantal elementen beschikte om haar beslissing afdoende te motiveren, wat de DVZ kennelijk heeft nagelaten. Immers, verzoekster toont aan, aan de hand van de inkomsten van haar moeder (pensioen + maandelijkse stortingen door haar zoon) en aan de hand van een attest van het OCMW, dat ze niet ten laste zal vallen van het sociaal bijstandssysteem van de Belgische staat, waarmee de doelstelling van de artt. 40 e.v. van de Vreemdelingenwet is bereikt.

Naar analogie van art. 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet, kan worden gesteld dat de burger van de Unie (i.c. de moeder van verzoekster) over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om geen onredelijke belasting te vormen voor het sociaal bijstandstelsel te vormen van de Belgische staat. De oorsprong van deze bestaansmiddelen zijn van geen belang. Dit werd nog maar recent bevestigd in een arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 (zaak C-408/03). Welnu, de moeder van verzoekster, i.c. de rechtgevende van de gezinshereniging, ontvangt maandelijks om en bij 890€ pensioen. Daarnaast wordt zij financieel onderhouden door haar zoon, met wie zij en verzoekster een hecht gezin vormen. Het is meer dan duidelijk dat de rechtgevende over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De DVZ heeft de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd, te meer omdat onjuiste gegevens werden gehanteerd.

Verzoekster wenst in deze tevens te verwijzen naar de overweging 16 van de Richtlijn 2004/38 die stelt: “Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Een beroep op dat

socialebijstandsstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaan om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan.

Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.”

Verzoekster vormt GEEN belasting voor het bijstandsstelsel, laat staan een onredelijke belasting. Een verwijderingsmaatregel is in hoofde van verzoekster kennelijk onredelijk.

Daarnaast zijn de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig met de voeten getreden. Iedere administratieve overheid dient redelijk en zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van een administratieve beslissing. Deze redelijkheid en zorgvuldigheid is in casu nog meer vereist daar het gaat om een machtiging tot verblijf dewelke effect heeft op de verblijfstoestand van verzoekster.

Verzoekster verblijft meer dan 7 jaar hier in België; heeft reeds een aanvraag tot regularisatie gedaan en doet een (tweede)aanvraag gezinshereniging. Verzoekster legt bovendien alle stukken voor binnen de vooropgezette termijn. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten omdat volgens de DVZ de rechtgevende, i.c. de moeder van verzoekster, niet over voldoende inkomsten beschikt. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in deze geschonden daar de DVZ zich niet heeft vergewist van alle elementen in het dossier, namelijk de gezinssamenstelling van verzoekster. Daaruit blijkt dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin en tevens door dit gezin (met als stammoeder, de moeder van verzoekster) wordt onderhouden. Maar meer flagrant is de schending van het redelijkheidsbeginsel. Immers, verzoekster houdt geen gevaar in voor de openbare orde en veiligheid, verzoekster is hier meer dan zeven jaar en komt in aanmerking voor de “nieuwe regularisatie” en zij valt niet ten laste van de Belgische staat, juist door de familiale solidariteit. De bestreden beslissing tart dan ook elke redelijkheid en dient mede daarom vernietigd.

De bestreden beslissing dient dan ook om deze redenen vernietigd te worden.”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit de lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Zij is dan ook de mening toegedaan dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De verwerende partij stelt verder dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is aangezien dat daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel bereikt is wat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij voldoende waarom aan verzoekster het verblijf voor meer dan drie maanden werd geweigerd. Het inkomen van de referentiepersoon is onvoldoende hoog om een bijkomende persoon ten laste te nemen gelet op het geldende Belgisch integratie-inkomen. In zoverre verzoekster verwijst naar het inkomen van haar broer en schoonzus laat verwerende partij gelden dat deze gegevens niet aan haar bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bovendien werd de aanvraag in functie van haar moeder ingediend. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke juridische gegevens. De uitvoerige motieven van de bestreden beslissing zijn geen standaardmotivering en hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoekster. Verwerende partij stelt eveneens dat zij niet gehouden was om de motieven van de motieven te vermelden. Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing heeft genomen. Verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden geen kennis te hebben van de juridische basis waarop de bestreden beslissing is gestoeld. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Waar verzoekster verwijst naar de Richtlijn 2004/38 merkt de verwerende partij op dat deze werd geïntegreerd in de wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verwerende partij vervolgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde

bevoegdheid oordeelde dat aan verzoekster het verblijf voor meer dan drie maanden diende te worden geweigerd. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.1.3. In haar repliekmemorie verwijst verzoekster naar de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift en benadrukt dat zij bij de aanvraag de bewijzen van de inkomsten van de referentiepersoon heeft overgemaakt, deze betreffen de pensioenfiches van de moeder en de maandelijkse stortingen van de broer ten voordele van de moeder van verzoekster. Bovendien blijkt uit deze gegevens dat ook de broer op hetzelfde adres woont als verzoekster en haar moeder. De DVZ had volgens verzoekster dus meer dan gegevens te over om te oordelen of verzoekster ten laste zou vallen van de Belgische Staat.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van de burger van de Unie aangezien de gezinsinkomsten onvoldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen; uit de aangebrachte documenten blijkt dat het bedrag van de inkomsten van de referentiepersoon niet volstaat om een effectieve tenlasteneming van verzoekster te garanderen, met een levensstandaard die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid, rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld hoeveel het gezinsinkomen dient te zijn om iemand ten laste te hebben en dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor weliswaar bedragen hanteert maar dat deze nergens te lezen zijn in de bestreden beslissing. Bovendien stelt verzoekster dat de bestreden beslissing nalaat te vermelden wat het minimum betreft dat een levensstandaard garandeert die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid rekening houdend met het Belgische integratie-inkomen en tevens nalaat uiteen te zetten wat precies het Belgische integratie-inkomen is.

Vervolgens stelt verzoekster dat de ratio legis van het ten laste moeten zijn van de rechtgevende, inhoudt dat de betrokkene niet ten laste mag vallen van het sociaal stelsel van de Belgische staat. Verzoekster legt de inkomsten voor van haar moeder en stelt dat deze haar pensioen en een maandelijkse bijdrage van de zoon van haar moeder betreffen. Verzoekster houdt verder voor dat uit de samenstelling van het gezin blijkt dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar broer en

schoonzus. Dit gezin bestaat verder uit vier kinderen en de moeder van verzoekster. Het totale gezinsinkomen bestaat, volgens verzoekster, uit het inkomen van de broer namelijk 1700 Euro per maand, het inkomen van haar schoonzus meer bepaald 750 Euro per maand en het pensioen van de moeder van 890 Euro per maand. Het is dus volgens verzoekster voor de hand liggend dat verzoekster nooit ten laste zal vallen van het sociaal stelsel van de Belgische staat waarmee dus aan de doelstelling van de Vreemdelingenwet is voldaan. Bovendien voegt verzoekster een attest bij van het OCMW dat zij nooit ten laste is geweest van deze diensten. Verzoekster meent dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

In casu nam de gemachtigde van de staatssecretaris een weigeringsbeslissing omdat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster diende haar aanvraag in in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit de samenlezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat deze bepaling ook van toepassing is op bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg. Uit deze samenlezing volgt dus dat verzoekster, geboren in 1964 en bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, ten laste moet zijn van deze Belg, in casu haar moeder.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 3 juni 2009 volgende documenten voorlegde: haar nationaal paspoort, haar geboorteakte, een bewijs van celibaat, een verklaring van het OCMW, een kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster, een attest van onvermogen en de verbintenis tot tenlasteneming van haar moeder.

Zij werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 2 september 2009 volgende documenten bij te brengen: Bewijs ten laste in het verleden.

Bij brief van 23 juni 2009 adviseert de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen om verzoekster te verzoeken volgende documenten voor te leggen voor 2 september 2009: Bewijzen van inkomsten van de gevestigde; Bewijzen dat betrokkene in het verleden ten laste was.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ondermeer een aantal stortingsbewijzen van haar broer aan haar moeder bijbracht en een uitkeringsattest van het ziekenfonds waaruit blijkt dat de moeder van verzoekster voor de periode januari 2009 tot juli 2009 maandelijks een invaliditeitsuitkering ontvangt ten bedrage van gemiddeld 715,70 Euro per maand.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster aantoont dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst, maar dat *“het bedrag van de inkomsten van de laatstgenoemde persoon, zoals blijkt uit de aangebrachte documenten, niet (volstaat) om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België (te garanderen), die een levensstandaard garandeert die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid, rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen”*.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het inkomen van de moeder van verzoekster een invaliditeitsuitkering is van gemiddeld 715,70 euro per maand, aangevuld met occasionele stortingen van haar zoon, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat deze gezinsinkomsten van de moeder niet voldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen en dat verzoekster bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De omstandigheid dat geen minimumbedrag wordt vermeld en dat de term "integratie-inkomen" niet verder gespecificeerd wordt, doet geen afbreuk aan dit motief. Bovendien merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de bestreden beslissing de motieven van de motieven dient te vermelden (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Waar verzoekster aanvoert dat het totale gezinsinkomen in rekening moet worden gebracht en dat zij geen belasting vormt voor het bijstandstelsel van België, merkt de Raad op dat wat betreft de nieuwe bewijzen die verzoekster in dit verband bij haar verzoekschrift voegt, namelijk de pensioenfiche van de moeder van verzoekster en de samenstelling van het gezin en het gegeven dat haar broer 1700 Euro per maand verdient en haar schoonzus 750 Euro per maand, deze elementen niet bij de aanvraag werden gevoegd zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt van deze inkomsten van haar broer en schoonzus, daargelaten de vraag of financiële ondersteuning door andere personen dan de referentiepersoon relevant is. In de mate waarin verzoekster met deze elementen aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad merkt tevens op dat het al dan niet daadwerkelijk ten laste zijn van het Belgisch sociale bijstandstelsel, geen invloed heeft op de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Waar verzoekster verwijst naar de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG), merkt de Raad op dat deze richtlijn betrekking heeft op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2 die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoekster kan zich bijgevolg niet op de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. Hetzelfde kan worden gesteld inzake verzoeksters verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 inzake de oorsprong van de bestaansmiddelen.

Verzoekster houdt verder in haar verzoekschrift voor dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden omdat zij zich niet heeft vergewist van alle elementen in het dossier namelijk de gezinssamenstelling van verzoekster. Uit deze gezinssamenstelling blijkt dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar broer en schoonzus en dat zij tevens door dit gezin wordt onderhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorafgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Waar verzoekster voorhoudt dat uit de gezinssamenstelling zou moeten blijken dat verzoekster wordt onderhouden door het gezin van haar broer en schoonzus, wijst de Raad erop dat verzoekster haar aanvraag deed in functie van haar moeder. Uit geen enkel element uit het dossier, de gezinssamenstelling inclusief, blijkt dat verzoekster aan verwerende partij heeft laten weten te worden onderhouden door haar broer en schoonzus. Met deze elementen kon dus geen rekening worden gehouden, daar gelaten de vraag of financiële ondersteuning door andere personen dan de referentiepersoon relevant is. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande onderdelen van het eerste middel blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat ze geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid en dat ze hier meer dan zeven jaar is en in aanmerking komt voor de (inmiddels vernietigde) nieuwe regularisatieprocedure, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat de gezinsinkomsten van haar moeder onvoldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen. Verwerende partij heeft dus in alle redelijkheid de bestreden beslissing genomen zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel door verzoekster niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de richtlijn 2004/38:

Daarnaast zou de eventuele repatriëring van verzoeker een schending betekenen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op privéleven, familie- en gezinsleven.

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens stelde in de Chorfi-zaak dat de relatie tussen ouders en kinderen steeds valt onder ‘gezinsleven’. Verzoekster woont samen met haar broer en haar moeder en vormen dus onomstotelijk een gezin.

Dat deze inmenging disproportioneel is met het nagestreefde legitieme doel indien de uitzetting niet voldoet aan een dwingende maatschappelijke behoefte.

Artikel 8 EVRM is van een directe werking in het intern Belgisch recht. De overheid die een uitzetting of uitwijzing overweegt van een vreemdeling waarvan vaststaat dat hij met zijn gezin in België is gevestigd, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, 's lands veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht op een ongestoord privé- en gezinsleven. (R.v.St. nr. 26.933, 25 september 1986, T. Vreemd. 1987, afl. 44, 35.)

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. (R.v.St. nr. 26.933, 25 september 1986, T. Vreemd. 1987, afl. 44, 35.)

Wanneer de DVZ een bevel uitvaardigt om het grondgebied te verlaten op basis van onvoldoende bestaansmiddelen en waarbij verzoekster geenszins blij heeft gegeven in het verleden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden door haar persoonlijk gedrag, dan heeft de DVZ geen oog gehad voor de gezinstoestand van verzoekster. Te meer omdat het ganse gezin Y. in België verblijft, namelijk de vader van verzoekster is reeds in 1970 gestorven.

Nochtans volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), en in samenlezing met art.8, §2 EVRM, dient men bij de beoordeling met het oog op het nemen van een verwijderingsmaatregel steeds de afweging te maken tussen de verschillende belangen. Enerzijds betreft het hier het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid tegenover anderzijds het recht op een privéleven (gezinsleven in ruime zin van het woord). Bijgevolg dient de overheid zich te baseren op de wet de bij het nemen een verwijderingsmaatregel, dient deze maatregel een legitiem doel en moet deze beantwoorden aan de noodzakelijkheid binnen een democratische samenleving.

“Toutefois, leurs décisions en la matière, dan la mesure où elles porteraient atteinte à un droit protégé par le par. 1 de l'article 8, doivent se révéler nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiées par un besoin social impérieux et, notamment, proportionnés au but légitime poursuivi. » (EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk §74).

Bovendien wenst verzoekster te verwijzen naar de overweging 24 van de Richtlijn 2004/38 die stelt :

“Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moet zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. [...]”(eigen onderlijning)

Het kan niet worden voorgehouden dat de belangen van de democratische samenleving prevaleren op ontwrichting van het gezin Y.. Immers verzoekster vormt geen verzwaring van het Belgisch sociaal bijstandstelsel, is hier reeds meer dan zeven jaar, zij het illegaal -doch met geloofwaardige poging om zich in regel te stellen met haar verblijf-, en vormt zeker geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid. In de bestreden beslissing heeft de DVZ deze afweging niet gemaakt en schendt hiermee de bepalingen van art. 8 EVRM en van de Richtlijn 2004/38.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2.2. In haar nota merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zou schenden. Het loutere feit dat in België verscheidene familieleden van verzoekster in België zouden wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoekster ipso facto een schending zou uitmaken van haar recht op privé- en gezinsleven. Verzoekster slaagt er volgens verwerende partij niet in te staven dat er een schending zou zijn van haar privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkel feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied mag verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te treffen. Daarenboven werd er reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet kan vrijstellen van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit artikel. De bestreden beslissing heeft volgens de verwerende partij niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden maar enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat een beslissing diende te worden genomen houdende de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorafgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

3.2.3. In haar repliekmemoire verwijst verzoekster naar de argumenten die zij heeft uiteengezet in het verzoekschrift. Verzoekster wil nog opwerpen dat zij genoegzaam heeft aangetoond dat een verwijdering in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Immers verzoekster wordt losgerukt van haar familie bij wie zij reeds meerdere jaren verblijft. Bovendien, en niet in het minst, werpt verzoekster op dat bij het nemen van de bestreden beslissing de afweging niet is gemaakt zoals deze dient gemaakt te worden tussen de belangen van de democratische samenleving en deze van het privéleven van verzoekster. Van deze verplichte afweging kan verzoekster niets terugvinden in de bestreden beslissing. Het mag dan ook duidelijk blijken dat de bestreden beslissing genomen is in strijd met artikel 8 van het EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt vooreerst op dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samenwoont met haar broer, haar moeder en haar schoonzus zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar broer, moeder en schoonzus beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat echter na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat de moeder en broer van verzoekster in België verblijven, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om in België tot een verblijf van meer dan drie maand te worden toegelaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verwerpt haar aanvraag om verblijf als familielid in neergaande lijn van een burger van de Unie. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar moeder wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekster met de bewoordingen “*dient men bij de beoordeling met het oog op het nemen van een verwijderingsmaatregel steeds de afweging te maken tussen de verschillende belangen*” zou bedoelen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nogmaals verwijst naar de Richtlijn 2004/38/EG, herhaalt de Raad dat deze richtlijn betrekking heeft op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn is niet

van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoekster kan zich bijgevolg niet op de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

Tenslotte haalt verzoekster in de titel van haar tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel maar laat zij na dit in de bespreking van haar tweede middel dit verder te specificeren. Nochtans vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekster laat dus na aan te duiden op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van het tweede middel zou zijn geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om dit in de plaats van verzoekster de wijze waarop de zorgvuldigheidsverplichting zou zijn geschonden op te werpen. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET